

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

06 mai 2015

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de avocatul Bolocan Ludmila în numele inculpatului Ceban Boris, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2014 în cauza penală privindu-l pe

Ceban Boris Petru, născut la 15 iulie 1973,
originar și domiciliat în s.Teleșeu, r-nul
Orhei.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.09.2014 - 24.10.2014;

Instanța de apel: 17.11.2014 - 23.12.2014;

Instanța de recurs: 24.03.2015 - 06.05.2015.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 24 octombrie 2014, Ceban Boris a fost condamnat în baza art.188 alin.(2) lit.b), e), f), cu aplicarea art.82 Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunîndu-se încasarea de la Ceban Boris în beneficiul lui Nicoară Grigore a prejudiciului material în sumă de 1850 lei.

2. Potrivit sentinței instanța a constatat că Ceban Boris, la 16 iunie 2014, în jurul orei 18.30, conștientizînd ilegalitatea acțiunilor sale și dorind săvîrșirea acestora, împreună și prin înțelegere prealabilă cu o persoană nestabilă de organul de urmărire penală în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată, au intrat prin acces liber în casa ce aparține cet.Nicoară Grigore din str.Scoreni 8A, mun.Chișinău, unde urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce Ceban Boris i-a paralizat rezistența lui Nicoară Grigore prin aplicarea mai multor lovituri în diferite regiuni ale corpului și i-a pus la gît două cuțite pe care le-a găsit în casă, amenințîndu-l cu moartea, persoana nestabilă de organul de urmărire penală în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată, a sustras deschis de la cet.Nicoară Grigore, bani în sumă de 1850 lei, cauzîndu-i ultimului o daună în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul L.Bolocan în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de B.Ceban, invocînd că instanța incorect a apreciat probele administrate pe cauză și neîntemeiat a calificat acțiunile inculpatului ca tîlhărie, incriminîndu-i și agravantele infracțiunii în lipsa probelor ce ar dovedi vinovăția acestuia; instanța neîntemeiat și-a baza concluzia pe declarațiile părții vătămate, fără a le respinge pe cele ale inculpatului, ce sînt de aceeași valoare probatorie, care nu au fost apreciate obiectiv și sub toate aspectele; instanța nu a luat în considerație că lipsesc probe care ar confirma anumite împrejurări în care a fost comisă infracțiunea, deoarece în urma cercetării la fața locului nu au fost depistate careva urme, iar în rezultatul percheziției la domiciliul inculpatului nu s-a depistat nimic ce ar face dovada comiterii de către acesta a atacului tîlhăresc, precum și martori oculari ce ar fi

confirmat faptul dat; instanța nu a luat în considerație că la caz lipsește motivul și scopul de cupiditate, care este elementul obligatoriu al laturii subiective a tâlhăriei; incorect instanța l-a recunoscut vinovat și în baza semnului calificativ lit.f), de rînd ce partea vătămată a declarat că B.Ceban i-a sustras din buzunar doar 360 lei, ceea ce constituie 25 unități convenționale, ceea ce constituie proporții mici; incorect instanța a admis acțiunea civilă în mărime de 1850 lei, de rînd ce aceasta nu a fost probată; instanța a lăsat fără apreciere faptul că vătămarea medie sau ușoară, stabilită în rezultatul expertizei medico-legale, sub formă de tulburare de scurtă durată a sănătății nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă, ci doar ca tâlhărie, fiindcă expertul nu a indicat cu certitudine că leziunile au fost provocate anume în circumstanțele comiterii tâlhăriei, ci doar posibilitatea survenirii lor în astfel de împrejurări; instanța nu a respins versiunea inculpatului că dînsul în ziua comiterii infracțiunii a lucrat în or.Durlești pînă la ora 18.30 și, pentru a ajunge la gara feroviară, a avut nevoie de ceva timp, ceea ce exclude faptul că dînsul ar fi putut comite infracțiunea incriminată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2014, a fost respins, apelul avocatului L.Bolocan în numele inculpatului, ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpatului B.Ceban în săvîrșirea infracțiunii imputate, care se confirmă prin probele acumulate la urmărirea penală și cercetate atît în ședințele primei instanțe, cît și în cadrul ședinței instanței de apel, și anume:

- prin declarațiile părții vătămate G.Nicoară, care a declarat că anume de către B.Ceban a fost atacat, care i-a aplicat cîteva lovituri cu pumnul, după care l-a tras în dormitor, unde cea de-a doua persoană a găsit două cuțite, pe care B.Ceban le-a luat și i le-a pus la gît amenințîndu-l și întrebîndu-l unde sînt banii, între timp cealaltă persoană a sustras banii în sumă de 2700 lei din diplomatul ce se afla sub pat, iar B.Ceban din portmoneul său a sustras bani în sumă de 360 lei; dînsul i-i cunoaște pe ambele persoane, deoarece anterior au fost la el cu un prieten și au dormit la el;

- și actele cauzei - procesul-verbal de sesizare despre săvîrșirea infracțiunii din 25.06.2014, din care rezultă că partea vătămată s-a adresat organelor de resort, prin care a solicitat atragerea la răspundere penală a persoanelor care l-au atacat și i-au sustras banii;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.06.2014 și tabelul fotografic anexat la acesta;

- raportul de expertiză medico-legală nr.3001 din 26.06.2014, potrivit căruia, în rezultatul examenului medico-legal cet.G.Nicoară i-a fost cauzată vătămare ușoară, sub formă de echimoze pe față, hemoragie în sclera ochiului, echimoze pe membrele superioare și inferior stîng, plăgi la nivelul gîtului, membrului superior drept și inferior stîng, care puteau fi cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor înțepător în timpul și circumstanțele indicate, ce au condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată;

- procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 30.06.2014 și tabelul fotografic, potrivit căruia partea vătămată l-a recunoscut pe inculpatul B.Ceban, ca fiind persoana care l-a atacat, i-a aplicat loviturile cu pumnii și cu cuțitul;

- procesul-verbal de confruntare din 10.07.2014 dintre G.Nicoară și B.Ceban, potrivit căruia partea vătămată și-a susținut declarațiile date la urmărirea penală, confirmînd că inculpatul B.Ceban, este acea persoană care împreună cu o altă persoană a săvîrșit asupra sa atacul tâlhăresc din 16.06.2014.

La fel, instanța de apel a conchis că argumentele invocate de apelant privind nevinovăția inculpatului în comiterea faptei imputate și lipsa în acțiunile acestuia a elementelor infracțiunii de tâlhărie, sînt neîntemeiate, deoarece declarațiile părții vătămate G.Nicoară, cît și probele

scrise, expuse în sentință, confirmă vinovăția lui B.Ceban în cele incriminate, fiind dovedit faptul că dînsul a atacat partea vătămată și i-a aplicat lovituri cu cuțitul, cauzîndu-i plăgi la nivelul gîtului, membrului superior drept și inferior stîng, ce se califică ca vătămări corporale ușoare, astfel că starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, vinovăția inculpatului fiind dovedită prin ansamblul de probe sus-nominalizate, care coroborează între ele.

De asemenea, instanța a apreciat critic declarațiile inculpatului date în ședința de judecată, precum că dînsul la data comiterii infracțiunii s-a aflat la serviciu, considerîndu-le ca o versiune de apărare aleasă de acesta întru evitarea răspunderii penale pentru fapta comisă, deoarece sînt combătute prin probele cercetate în ședința de judecată, și anume prin declarațiile părții vătămate, care sînt consecvente, neavînd motive temeinice de a nu le da credibilitate, reieșind din faptul că inculpatul cunoștea unde locuiește G.Nicoară, fiind anterior în vizită la acesta, unde a și locuit o perioadă de timp.

Critic a apreciat instanța și declarațiile martorului E.Colbina, date în ședința de judecată, din motiv că aceasta se află în relații de concubinaj cu inculpatul și a luat poziția acestuia de apărare.

Referitor la pedeapsa stabilită de prima instanță, instanța de apel a conchis că aceasta este una legală și întemeiată, la aplicarea căreia s-a acordat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal, ținîndu-se cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, care face parte din categoria celor grave, comise din interes material, de persoana inculpatului, de lipsa circumstanțelor atenuante, precum și de prezența celei agravante, reținute în seama lui B.Ceban - săvîrșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, adică în stare de recidivă periculoasă, just considerînd că corijarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condițiile izolării lui de societate, din motiv că pedeapsa privativă de libertate aplicată anterior nu și-a atins scopul.

5. Împotriva hotărîrilor judecătorești menționate a declarat recurs ordinar avocatul L.Bolocan în numele inculpatului care, invocînd temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și pronunțarea unei hotărîri de achitare, din motivul lipsei în acțiunile lui a elementelor infracțiunii imputate, indicînd că instanțele de judecată nu au dat o apreciere obiectivă probelor prezentate în cauză, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, deoarece nici una din probele administrate de organul de urmărire penală nu dovedește vinovăția acestuia în comiterea faptei incriminate; declarațiile părții vătămate urmau a fi apreciate critic, deoarece nu sînt certe, dar contradictorii, iar din raportul de expertiză medico-legală nu rezultă că leziunile corporale cauzate părții vătămate au fost provocate de inculpat, doar se presupune, astfel că această probă nu poate fi apreciată ca una concludentă.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat declararea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cînd hotărîrea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul penal conchide că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Colegiul reține că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțelege acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu

întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Instanța de recurs constată că, instanțele de fond, cu hotărârile căror recurentul nu este de acord, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar atât ale apărării, cât și ale acuzării, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui B.Ceban în comiterea infracțiunii imputate să fie justă și întemeiată.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și minuțios în textul hotărârilor instanțelor de fond, inclusiv și în pct.4 al prezentei decizii, probe ce nu trezesc careva dubii.

Reieșind din textul recursului, argumentul principal pe care îl invocă recurentul este faptul că instanțele de fond nu au apreciat la justa valoare probele cauzei, inclusiv declarațiile părții vătămate G.Nicoară, care în opinia recurentului, urmau a fi apreciate critic și probele scrise, care nici într-un mod nu indică la faptul că anume dînsul ar fi comis atacul tîlhăresc, în scopul sustragerii bunurilor și ar fi aplicat careva leziuni corporale părții vătămate.

La acest capitol, Colegiul atestă că ambele instanțe au verificat minuțios probele administrate în cauză și au constatat că vinovăția inculpatului se dovedește prin declarațiile părții vătămate G.Nicoară, cât și actele cauzei - procesele-verbale de sesizare despre săvîrșirea infracțiunii din 25.06.2014, de cercetare la fața locului din 25.06.2014 și tabelul fotografic anexat la acesta, de recunoaștere a persoanei din 30.06.2014 și tabelul fotografic anexat, de confruntare din 10.07.2014 dintre G.Nicoară și B.Ceban; raportul de expertiză medico-legală nr.3001 din 26.06.2014, probe care au fost verificate sub aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității.

Argumentele recurentului, care nu este de acord cu aprecierea probelor sus-menționate, nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală. Mai mult, aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, și dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărîri de condamnare sau de achitare.

Totodată, Colegiul penal menționează că recurentul invocă în recurs aceleași argumente ca și în apel, asupra cărora instanța de apel deja s-a expus motivat și detaliat, iar concluzia instanței de apel privind vinovăția inculpatului, în opinia instanței de recurs, este justă și întemeiată.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii incriminate inculpatului și, ca urmare, temeiul stipulat în pct.8) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de către recurent.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că argumentele recurentului, precum că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii imputate, deoarece acesta la data și ora comiterii atacului tîlhăresc asupra părții vătămate s-a aflat la serviciu în or.Durlești, este neîntemeiat și contravine actelor cauzei. Totodată, Colegiul menționează că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Neîntemeiat este și argumentul recurentului, precum că prin raportul de expertiză medico-legală nu se probează faptul că anume inculpatul ar fi aplicat leziunile corporale depistate la G.Nicoară, deoarece, dimpotrivă prin acest raport de expertiză se deduce că leziunile depistate la partea vătămată, au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor înțepător, fiind posibil produse în timpul și circumstanțele indicate prin ordonanță, care în coroborare cu restul probelor, și anume cu actele cauzei enunțate supra și

declarațiile părții vătămate, care a declarat că aceste vătămări corporale au fost cauzate anume de B.Ceban, care i-a pus cuțitele la gât, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, astfel dînsul realizînd atît latura obiectivă, cît și subiectivă a infracțiunii incriminate. Instanța de recurs nu are careva temeiuri de a nu crede declarațiilor părții vătămate, care le-a dat sub jurămînt, fiind preîntîmpinat de răspundere penală pe art.312 Cod penal, pentru darea mărturisirilor minciunoase.

Prin urmare, analizînd materialele cauzei și hotărîrile judecătorești atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea acestora. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76, 82 Cod penal, în limita sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana acestuia și de toate circumstanțele atenuate și prezența celor agravante reținute în seama inculpatului - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară.

În acest context, Colegiul conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414 Cod de procedură penală și s-a pronunțat detaliat și motivat asupra tuturor motivelor aduse în apel, iar hotărîrea cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reținînd prevederile sus-menționate, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocat în numele inculpatului, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Bolocan Ludmila în numele inculpatului Ceban Boris, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2014, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 20 mai 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu